

EN L'HORA DE FER UN BALANÇ DE L'ANY 2010...

Celebrem l'entrada en un nou any. I la celebrem molt especialment perquè encara que de moment només canviï un dígit, l'esperança en una resolució favorable de la "crisi" (paraula que apliquem a la situació quan no ens és propícia i no en veiem una sortida fàcil), ens porta a una expectativa més optimista: "a partir d'ara només podem millorar", pensem gairebé tots.

L'any que acabem de deixar ha estat un any difícil, encara que amb matisos.

Des del punt de vista dels nostres clients, si bé s'han registrat apunts de recuperació del valor del producte en algunes situacions (els polítics en dirien "brots verds"), no sempre s'han consolidat. És el cas de les varietats de fruita de pinyol: els préssecs i les nectarines, per exemple, van registrar cotitzacions bastant bones fins a mitja campanya, però a partir del mes d'agost els preus ja van tornar a recular a nivells d'anys anteriors. Les pomes, pel contrari, no han tingut cap temporada optimista: ni les més primerenques (Gales) ni les de setembre (Goldens) no han gaudit d'un desenvolupament agronòmic ni econòmic favorable.

Els cereals d'hivern (ordi i blat) sí que han registrat augments de preu importants (temporals o més duradors, qui ho sap?), però no se n'han gaudit gaire encara els pagesos, puix que la sobrevaloració important ha tingut lloc quan ja havien col·locat la collita en els magatzems dels comercials. En el cas del panís, la collita sí que s'ha donat quan els preus ja havien ascendit força, i per tant els cultivadors se'n han pogut beneficiar. En el conjunt del sector, però, no és fàcil de concloure en positiu, puix que el guany de l'empresa agrària pot haver derivat en pèrdua per l'empresa ramadera; i a vegades es donarà el cas de que ambdues empreses coincideixen! .

Aquesta qüestió dels preus (més ben dit: de si els preus que s'obtenen cobreixen o no els costos de

producció), i de qui es queda amb els guanys en la comercialització dels productes agroalimentaris és vella. En una exposició sobre els darrers cinquanta anys que vàrem visitar en una capital de les nostres comarques l'estiu passat, hi vàrem veure un exemplar d'una revista de l'agost del 1964, on sota el títol "EL PROBLEMA DE LA FRUTA" s'hi feien alguns comentaris com aquest:

"Los fruticultores se quejan de que a ellos se les abona por parte de los intermediarios una cifra que en su precio óptimo llega a las 6 pesetas este verano, pero que, en otros casos, se ha quedado en 2,75. En cambio, el consumidor llega a pagar de 16 a 20 pesetas y aún más, por kilo." (oi que ens sona, això?. I és del 1964!).

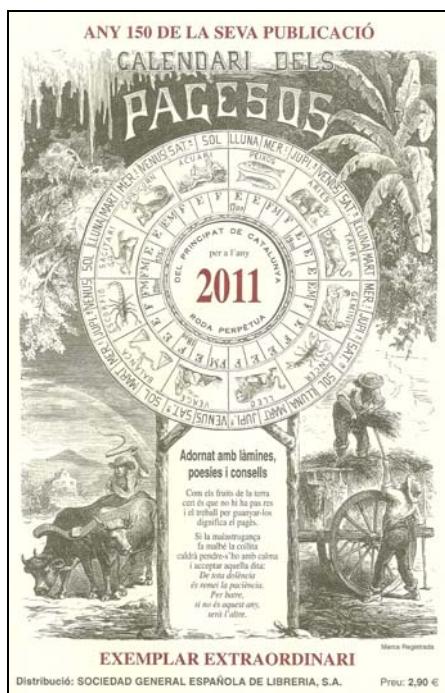
Si l'anàlisi es fa des de la perspectiva del sector dels fitosanitaris, cal dir que s'ha continuat amb la tònica dels últims anys: pendents de les **variacions en el registre de productes** coneguts (amb situacions curioses d'anada i tornada: ara es pot usar, ara no es pot, o al revés) i pendents d'alguna nova autorització que ens permeti resoldre millor el control de determinades plagues (psil·les i pugons, per exemple); qüestió difícil, aquesta darrera, puix que anem veient com a Itàlia, França o altres països de l'entorn sí que es va produint alguna nova autorització, però a Espanya costa molt més (pot ésser positiu, això: les autoritats del Ministerio de Medio Ambiente y Medio Rural y Marino -abans Mº de Agricultura- estudien cada cas amb molta més atenció que en

altres estats i, encara que tardin més, les seves decisions són molt més “segures” i contrastades; nosaltres sempre n’hem sabut més que els estrangers!).

I, per l’altre costat, cada dia atensem més demandes de **pocs residus** (residus de fitosanitaris, s’entén). En el mercat dels productes alimentaris ja comença a ser més important el control dels residus que el de les plagues. I poca gent pensa encara que els únics residus controlables (perquè son substàncies estudiades i conegudes) són els de fitosanitaris.

I ARA CANVIEM DE CALENDARI: APUNTEM UNES PERSPECTIVES PEL 2011

En el CALENDARI DEL PAGÉS del qual reproduïm la portada (vegeu que s’edita des de fa 150 anys!), s’hi fan alguns comentaris que no ens sabem estar de destacar:

Fa 150 anys Catalunya estava en plena “febre d’or”, període de bonança econòmica afavorida, sobretot, pels forts moviments especulatius (també ens sona això ara mateix, no?) a causa de les exportacions de vi cap a França, on la fil·loxera estava fent grans estralls a les seves vinyes (vegeu com, a vegades, la relació de l’economia amb la fitopatologia ha estat ben evident!). En certa manera, es pot dir que hi havia una bombolla econòmica, terme que, per desgràcia, coneixem molt bé avui dia.

...en aquest període es creà el títol de perit agrícola...

...i es varen acabar les obres del Canal Principal d’Urgell...

...l’arribada de la fil·loxera a casa nostra, a finals del segle XIX, desinflà la bombolla...

...després d’aquests 150 anys, s’han produït profundes reformes i grans canvis socials a Catalunya; hem passat de societat rural, a societat industrial i de serveis...

... fa 150 anys no existia el que avui anomenem “política agrària”, i les úniques mesures proteccionistes de l’estat es limitaven a establir aranzels pels cereals; en canvi avui el sector agrari té a Europa els nivells d’intervencionisme més elevats de la seva història. El futur de l’agricultura dependrà essencialment de les decisions polítiques que es prendran a diferents nivells: Catalunya, Madrid, Brussel·les, ...

... en aquests moments, la UE treballa per a definir un nou model pressupostari i una nova PAC...

...sols amb criteris avançats s’asseguraran la competitivitat i la viabilitat futures. I això només s’aconseguirà amb persones preparades i qualificades.

Com ja hi diu en el comentari de l’almanac, la PAC (política agrària comunitària, a través de la qual, a hores d’ara, les empreses agropequàries obtenen aproximadament un terç de la seva renda) està a punt de canviar; el mes de juliol s’aprovaran les condicions que determinaran aquest ajut a les rendes a partir del 2013. Una dirigent sindical comentava la por a les reformes adduint, com ho feien les àvies abans que “en cada bugada es perd un llençol”. Ja veurem com quedarà, però en una època de retalls generals i de considerar que la seguretat alimentària ja queda garantida pels països de fora de la UE, no podem ésser optimistes.

En canvi, l’equip d’**AGRO MÒDOL** està preparant la nova campanya amb realisme i il·lusió. Estem segurs de poder disposar de les eines i els coneixements necessaris per a oferir un bon assessorament i unes adequades solucions a les empreses amb les quals col·laborem, tant a les que ens aprovisionen de productes i materials, com a les explotacions agrícoles i centrals de conservació i manipulació amb les que estem treballant (bastantes d’elles, des de fa molts anys).

El futur no ens ve. El futur el fem arribar entre tots. Cal que ens esforcem en fer-lo convenientment acceptable i esperançador.